

PETŐCZ ANDRÁS

a török nő

*a török nőt erendiznek hívják, ötven-
éves, prózaíró, kövér, hatalmas feneke
van, és mindenbe beleüti az orrát,
egyébként szimpatikus, csak engem
nem szeret, attól fél, hogy haragszom
rá, merthogy török, és a törökök 150
évig irtották a magyarokat, vagy nem
is irtották, mert voltak olyan magyarok,
akik jóban voltak a törökökkel, mit tudom
én, mindegy, de tény, hogy itt, iowában,
a török nő egyfolytában engem cseszeget,
mert azt hiszi, nem szeretem őt, ezt meg
is mondta nekem, egyértelműen, hogy
biztosan haragszom rá, mert a magyarok
haragszanak a törökökre, ő ezt biztosan
tudja, és a magyarok elpusztították a sok
szép török emlékhelyet, és nem vigyáztak
a mecsetekre, mondja erendiz, én mindezzel
egyáltalán nem tudok mihez kezdeni, aztán
egy elegáns társasági vacsoránál még jobban
elszúrom a dolgot, mert erendiz jelenlétében,
miután megint előhozza szokott szorongását,
hogy a törököket senki nem szereti, még
a magyarok sem, egyszóval erre válaszolva
elmesélem, hogy a budai várban található
az utolsó budai pasa sírja, és ez milyen szép
gestus a részünkről, hogy ott van a sírja, és
én, amikor a kutyámat sétáltatom, mindig
arra megyek, arra sétáltatom a kutyám, erre
bernardo, a brazil gyerek elkezdte teli szájjal
magyarázni, hogy a kutyám biztosan lepisili*

*a török pasa sírját, és röhög, amire mindenki
elkezd kicsit a tányérjába somolyogni, ennyi
kell csak szegény erendiznek, feláll az asztaltól,
idegesen kimegy, azt hiszem, nem sikerült
megalapoznom a török–magyar barátságot,
pedig tényleg nem haragszom a törökökre, sőt,
azt gondolom, mi szeretjük egykori hódítóinkat,
a mohácsi csata évfordulóját is mi ünnepeljük,
nem ünnepli azt rajtunk kívül senki – – –*

azt már elmondhatom

*azt már elmondhatom, hogy láttam
a mississippit, sőt, fürödtem is benne,
meg át is keltem rajta, többször is,
hajóval utaztam, és figyeltem a partot,
egyfolytában huck járt az eszemben,
tudod, a tom sawyerből, meg az a rab-
szolga, jimmy, kerestem őket a parton,
de nem találtam, sehol se találtam
őket, nem baj, viszont napoztam egyet,
elhevertem a mississippi homokos
partján, élveztem az erős napsütést,
bernando és igal is ott napozott, meg
kang han és ayeta is, bár ayeta nem
sokáig napozott velünk, ő ment elsőnek
árnyékba, afrikai fekete bőre nehezen
bírná a napot, mondta is, hogy ez neki
túl sok, ezen kicsit elcsodálkoztam, és
kérdeztem is, hogy talán ugandában hi-
degebb van, enyhe iróniával kérdeztem,
de nagyon komolyan válaszolt, állítólag
ott olyan sok az eső, hogy sosem megy
30 fok fölé a hőmérséklet, szerinte a tűző
nap elviselhetetlen és egészségtelen, egy-*

*szerűen nem érti, a fehér bőrünkkel miért
napozunk olyan sokáig, ez veszélyes is lehet,
mondta ayeta a mississippi partján, ott,
hol a kis huck sietett egykor beléje,
fürödni – – –*

gospel music

*chicagóban vagyok, misére visznek épp
a barátaim, azt mondják, gospel music,
és hogy érdekes lesz, azt mondják, ez
a helyi fekete közösség keresztény szer-
tartása, kicsit szorongok, csupa fekete
körülottem, nem nagyon szeretnék vala-
mibe belekeveredni, csak nehogy jöjjön
a ku-klux-klan, gondolom magamban,
illedelmesen leülünk, elhelyezkedünk
a padban, ahogy otthon is szokás, látom,
hogy boldog fekete úriemberek mikrofonokat
helyeznek el a szószéknél, türelmesen várom
a szertartás kezdetét, mindenki boldog és
izgatott, csinosan öltözött urak és hölgyek
vesznek körül, megjelenik egy világos
öltönyös, fehér nyakkendőes fiatalember,
erős és öblös hangon énekelni kezd,
a gyülekezet csendben figyel, majd
egy-egy hang válaszol neki, előbb
bátortalanul, majd erőteljesebben,
egyre több hangot hallok, végül már
mindenki áll a helyén és énekel, én is
felállok, nyugtalan és dinamikus az ének,
néhányan a helyükön állva és mámorosan
ringatják magukat, mögöttem egy vékony
fekete nő eszméletlen miniszoknyában
dobálja magát, dobálja magát és énekel,*

*mámorosan és extatikusán, a mellettem
lévő kövér, fekete asszonyosság túlméretezett
idomait ringatja, méteres csípőjével olykor
hozzám dörgölődzik, az ének kitölti az
egész templomot, dzsízösz, dzsízösz, hallom
egyre többet, a hangulat félelmetes és fel-
kavaró, ilyennek képzelem az afrikai törzsi
táncokat, várom, hogy a miniszoknyás ön-
kívüli állapotba jusson, miniszoknyája és
feszes blúza alatt kihívóan dobálja testét,
szemét félig lehunyja, szemhéja alól kivillan
kifordult szemfehérje, dzsíízösz, dzsíízösz,
dzsíízösz, hallom egyre, még akkor is hallom,
amikor már a templom előtt az október végi
hűvös szél megnyugtatóan hűsíti felhevült
arcomat - - -*

